

Αόρατη Ηγεμονία

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης Ιούλιος 2018

Οι σούρεαλιστές του Σικάγο για την πηγήμυρα της πόλης το 1992

H εκδίκηση
ενός ποταμού

"Δεν είναι αστείο"

- Δήμαρχος Richard Daley, 13 Απρίλιο 1992,
στην πρώτη του δήλωση
στον τύπο σχετικά με την
πλημμύρα

"Καθώς τα γραφεία
όδεισαν, απουσίαζε αυτή
η αίσθηση του κινδύνου ότι
του πανικού που συνηθί-
ζεται σε περιπώσεις με-
γάλων καταστροφών...
Χαρακτηριστικότερο ήταν
το χιούμορο, ακόμα και π
χασχοχαρά με την οποία
πολλοί καλοδέξτηκαν τις
απρόσμενες διακοπές"

- Chicago Tribune, 14
Απρίλιο 1992, σελ. 1

"Νιώθω ότι ποιδί που
φεύγει απ' το σχολείο
πήγα του χιονιά"

- Κάποια γυναίκα τηλε-
φωνήτρια, από σχόλιο
στην εφημερίδα

Σε κάθε φωνικό τέλος
του "δουλειά ως συνήθως"
ξεπροβάλουν ευκαιρίες

για σιδήποτε δεν είναι ούτε δουλειά ούτε
σύνηθες. Κάθε διακοπή της "κανονικής πει-
τουργίας" της κυβέρνησης και
του εμπορίου αποκαλύπτει
πυχές μιας νέας κοι-
νωνίας που συνιστά
την ίδια την όρνηση
τέτοιων αξιοθρήντων
οδυνών.

Απελευθερωμένοι
προς στιγμήν από την
αποχαυνωτική ρουτίνα
του "να βγάζεις τα
προς το ζην", οι άν-
θρωποι βρίσκονται
μπροστά σε μια σπάνια
ευκαιρία για ζωή.

Σε τέτοιες μη δια-
χειρίσιμες καταστά-
σεις, η απόδυτη
περιπτώστα κάθε "διοική-
σεως" γίνεται έκαρδι-
στικά εμφανής.

Αποδημούμενοι από την
παρουσία αφεντικών,
επιτρόπων και λοιπών
στοιχείων της ιεραρχί-
κής εξουσίας, ουτοί
που οπάνια υπήρχαν
κάτι παραπάνω από εκ-
μεταλλιεύμενα θύματα
ενός συστήματος σκλα-
βίας, αρχίζουν να συμ-
περιέρχονται ως
επειύθερα ανθρώπινα
όντα, βασιζόμενοι - σε
πολλές περιπτώσεις

για πρώτη φορά από την παιδική τους περίοδο – στη δικιά τους πρωτοβουλία, στη δικιά τους ικανότητα.

Με σπασμένες τις απλυσίες της εξουσίας ή έστω σε ακροτίο, τα θυμαριστά της αληθινής και της αληθινού θείας ανακαλύπτονται ξανά ως δια μαγείας. Βαρυποινίτες του ανυπόφορου κόσμου της εργασίας, αφίνονται στις ατελείωτες απολαύσεις του ελεύθερου χρόνου. Αυθόρυμπα και χαρωπά, αυτοί που πάντοτε “βαριότυπουσαν την θανατά”, επανεφεύρουν από το μηδέν, μια ζωή που αξίζει να ζησουν. Η καταπιεστική τυραννία των υποχρέωσεων, των κονόντων, των θυσίας, της υπακοής, του ρεαλισμού και πλήθους ακόμη “μικρότερων κακών”, δίνει την θέση της στην δημιουργική αναρχία της επιθυμίας. Η “καθημερινότητα” αρχίζει – φευγαλέα μεν – να εκπληρώνει την υπόσχεση της ποίησης, και των πιο τρεπήλων μας ονείρων.

II

“Η ποίηση δεν είναι μήτε θύελλα μήτε κυκλώνας. Είναι ένα μεγαλοπρεπές και γόνιμο

ποτάμι”

– Isidore Ducasse,
Ποιήματα

“Καταράθα οτι είχαμε μεγάλο θέμα, όταν δε-
κτικαμε αναφορές για
ψάρια σε υπόγεια”

– Matt Rodriguez,
Αστυνομικό διευθυντής
του Σικάγο

Για μια ολόκληρη εβδομάδα και με όλον τον κόσμο να παρακολουθεί, η κεντρική επιχειρηματική ζώνη του

Σικάγο βρίσκονταν στο έλεος του ποταμού. Η άνδος της στάθμης αυτού της βασανισμένου, δυσφημισμένου κατιούσα ποτακάλυψε το εύθραυστο και επισφαλές των δομών, όχι μόνο μιας πόλης αυτής και μιας ολόκληρης ποταμού. Με πεσμένο το πλεκτρικό και τα φώτα σβηστά, το απειθαρχητό πάτωμα μας έδειχνε πόσα από αυτό που οπηρέζουν τις ζωές μας είναι σκοτεινά, υπόγεια και κρυμμένα. Αυτό το

“αληθόκoto ατύχημα” απέδειχε πως η φαινομενικά τεράστια και μονοπλιθική εξουσία των μηχανισμών καταπίεσεις αυτής της κοινωνίας είναι, σε μεγάλη βαθμό, μια ψευδοϊδιότητα που οποια συντηρείται από την άγνοια και την οποιοδιόργανη συνάθροιση που συνίθησαν την υποταγή.

Παρεμπιποτόντως, η μεγάλη πλημμύρα εξέθεσε για μια ακόμη φορά την πανεπήλη ανικανότητα της γραφειοκρατίας και του κρατισμού στην επίληση οποιουδήποτε ουσιαστικού προβλήματος. Ο μενώνευς βουρκώδης κειμόρρος ποιόν, από έκεκαθάρισε τα πράγματα στο πέρασμα του.

Σε μια κοινωνική συνθήκη βασισμένη στην ανιότητα και την εκμετάλλευση, οι “ψυσικές καταστροφές” πλήττουν συνήθως τους φτωχούς. Οι πληγέντες από την πλημμύρα του Σικάγο, ωστόσο, ήταν μόνο οι ευκατάστατοι και οι ισχυροί. Οι επιχειρηματίες, οι μπάσοι, οι τραπεζίτες, οι πολιτικοί και οι ειδικοί που ζουχούται την Υπουργείου Εμπορίου το αποκάλεσαν “τραγαδία” και “εφιάλτη”, ενώ όλοι

ο υπόλοιπος κόσμος απλά την έβρισκε του καλού καιρού. Πολλοί το περιέγραφαν σαν μια περιπέτεια που δεν θα ήθελαν να

είχαν χάσει με τίποτα. Χάρη στην πλημμύρα περίπου 250.000 εργάτες απόλυταν τους πλάκιστον μιας πυρέας επιπλέον άδεια, μετ' αποδοχών, και πολλοί απόταυγεν γεύπτικαν τα καλύτερα, εδώ και κρόνια, γεύματα (με τα ψυγεία εκτός πλειτουργίας, οι ιδιοκτήτες εστιατορίων βρήκαν φτηνότερο το να μοιράσουν το φαγόπιτο από το να πιπήρωσουν για την

απομάκρυνσή του).

Από την αρχή της, αυτή η «άλπιου τύπου καταστροφή» όπως την αποκάλεσε κάποιος, εκλήφθηκε απόλιτος, εκτός από την όρχυσσα τάξη, σαν ενα σύμβολο των δικών τους, ανείσιωτων εξεγερτικών τάσεων.

Στην υπόγεια οργή του ποταμού, κάθε εξέγερμένον ενάντια στην ανείσιυθερία, βρήκε μια οδερφή ψυχή.

Η άρνηση του ποταμού να μείνει στο κλινήι που του έφτιαξε ο όνθρωνος, θα εμπνέει για καιρό ούσους αρνούνται την εξη-

ανθρώπου.

Οσο π φύση παραμένει σκληρωμένη, η ανθρωπότητα δεν μπορεί να είναι πλέυτερη. Ο τραυματισμός

μέρωση και όποια άλπιη μορφή αρύσκου περιορίσμοι. Στην άνοδο του ποταμού αναγνωρίζουμε την εκτόνωση και τον θριάμβο ούσων ούσων είναι απαγόρευμένα, παρόντα, καταπιεσμένα από τους εφαρμοστές ενός ρατσιστικού, σεξιστικού, εκμεταλλευτικού, μιτιτοριστικού και οικοκτόνου δόγματος «Νόμου και Τάξης». Όπως με τον μεγάλο χιονιά του 67', π μεγάλη πλημμύρα του 92' είναι μια κορυφαία στιγμή του αγώνα για την επίλυση της αντίθεσης μεταξύ της φύσης και της φύσης του

του ενός είναι τραυματισμός άλιων!

Η μεγαλοπρέπεια και η γονιμότητα του ποταμού είναι οικατάσκεψη όπως και η επιθυμία για επενθερία. Ονειρόπολοί του κόσμου, ονειρευτείτε σαν την πλημμύρα!

Μάιος 1992

Οι Λέξεις μας χωρίζουν, η Δράση μας ενώνει

Οι Τουπαμάρος, γνωστοί ως MLN (Movimiento de Liberación Nacional), Εθνικό Απελευθερωτικό Κίνημα, ήταν οργάνωση ανάτοπου πόλης, η οποία έδρασε στην Ουρουγουάνη τη δεκαετία του '60 και του '70.

Οι Τουπαμάρος πήραν το ονομά τους από τον επαναστάτη και μετέπειτα αυτοκράτορα των Ινκας Τούπακ Αμάρου. Υπήρξαν αποτέλεσμα της ένωσης του Κινήματος Υποστήριξης Χωρικών (Movimiento de Apoyo al Campesino) και των μελών των εμπορικών και αγροτικών συνεταιρισμών που ίδρυσε ο Ραούλ Σεντικ σε φτωχές, και απορρουμένες αγροτικές ζώνες της χώρας.

Το Κίνημα Σεκίνει την ανάτοπη δράση του εξαπολύνοντας σειρά επιθέσεων σε τραπεζικά ιδρύματα, καταστήματα εμπορίας όπλων και

που μοιράζει εφημερίδες, μία εκ των οποίων είχε άρθρο για το πρόσωπό του. Τέσσερις μέρες μετά αφέθηκε ελεύθερος. Σημαντική ήταν και η απαγωγή του Βρετανού πρέσβη, Τζέφρι Τζάκον, όπως και οι σκότωσαν τον Νιαν Μιρίσον, πράκτορα του FBI στην Ουρουγουάνη, για τον οποίο υπήρχαν έγγραφα ότι ήταν ο ανθρώπος που δίδαξε και εκπαιδεύσεις σε τεχνικές ανακρίσεων με βασισματικά τη αστυνομικές δυνάμεις πολιθικών χωρών της Λατινικής Αμερικής. Ήταν έδειξαν την εκπαίδευση και το ιθικό της οργάνωσης και έστειλαν μηνύματα αποφασιστικότητας και τόλμου.

Το 1970 και 1971 έφτιαξαν την Φυλακή του Λαού (Carcel del Pueblo), που κρατούναν και ανέκριναν τους άμυρους του καθεστώτος. Τα αποτέλεσματα των ανακρίσεων τα έδειναν στη δημοσιότητα.

άπλης επιχειρήσεις στις αρχές της δεκαετίας του '60, μοιράζοντας εν συνεχείᾳ τα κλεψυδρά τρόφιμα και δύσα χρήματα δεν κραπούσε για τις ανάγκες της οργάνωσης στους φτωχούς του Μοντεβίδεο. Κεντρικό του σύνθημα ήταν: Οι Λέξεις μας χωρίζουν, η Δράση μας ενώνει.

Εισάγοντας την επανάσταση

Τον Ιούνιο του 1968, ο Πρόεδρος της Ουρουγουάνης, Χόρκε Πατσέκο, κήρυξε τη χώρα σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης και φυλάκισε πολιτικούς αντιπάλους, χρησιμοποιώντας βασανιστήρια και βίαιες καταστολές στις λαϊκές διαδηλώσεις.

Οι Τουπαμάρος αντιδράσαν με απαγωγές πολιτικών προσώπων και ένοπλη προαγώνιση των θέσεων. Ιδιαίτερο χύτιμα ήταν η απαγωγή του τραπεζίτη Πέρειρα Ρεύμερθεν, στενού φίλου του Προέδρου Πατσέκο, ο οποίος ήταν μιστός στο ίδιο για τη δολοφονία ενός αγροτού

Το 1971, περισσότερες από 100 φυλακισμένοι ανάτοπες Τουπαμάρος δραπέτευαν από τις φυλακές Punta Carretas. Τον ίδιο χρόνο, σε ένα ασφέρες επεισόδιο, ο Πασακάτιο Μηάς, αγροτικός εργάτης, ο οποίος υπαχία είχε ανακατατύπωντεί έναν από τα κρυπτόφυλα του Κινήματος, δολοφονήθηκε. Η προδοσία του Έκτορ Αμόδιο Πέρες, στελέχους του Κινήματος, και η αντιπόθεση των κυβερνητικών δυνάμεων, μαζί με τρομερά και αιμοσταγή ειδικά σώματα της Αστυνομίας, με την ονομασία Τάγματα Θανάτου (Escuadrón de la Muerte), προκάτεσαν σφράγες και εκατόμβες θυμάτων.

Παράπληπτα, αστυνομικές δυνάμεις, εκπαιδεύμενές από το Γραφείο Δημόσιας Ασφαλείας την Η.Π.Α (OPS), εξαπέλυναν με τη συνδρομή του ουρουγουανού στρατού σερά στοκευμένων επιθέσεων, κάνοντας μαζί-και συτήλωσης αντιφρονούντων και επιλεκτικές εξαφανίσεις αναρτών, σκοτώνοντας έτσι το κινήμα. Οι πγέτες του συνελήφθησαν και παρέμειναν στη φυλακή υπό φρικτές συνθήκες για τη επόμενα δώδεκα χρόνια.

Το Κίνημα είχε σβήσει και η απειλή για το κατεστημένο έμοιος ήταν έκει εξαφανιστεί, όμως τον Ιούλιο του 1973, έλθει χώρα αναγκαίο πραξικόπημα του στρατού στον οποίο και παρέδωσε την εξουσία ο τότε Πρόεδρος της Εθνοφυγουόντας Χουάν Μαρία Μπορδαμέπερρα.

Ακολούθως σκηνήρρεψε καταστολή ενάντια στον πληθυσμό με την οποία τον επόμενο κινδάσ μίνα, λόγοντο του '73, ανενεργεία των διωγμών της διείσας, σχημάτισαν το Επαναστατικό Συνεργατικό Συμβούλιο μαζί με άλλες οργανώσεις, ζεκινώντας αντάρτικο στην περιοχή Κόνο Σουφ. Τον επόμενο χρόνο, πολλά πλανοεμπειρικά καθεστώτα, ανταποκρίθηκαν στη διεθνή αντιαπαρτική εκστρατεία, καθοδηγούμενη από την Η.Π.Α., που έλθει στην κωδική ονομασία Επιχείρηση Κόνδρο.

Άπο τις απαρχές της δημιουργίας του, το κίνημα των Τουπαμάρος ξεχώρισε ίδιο σε ιδεολογικό επίπεδο, αφού συσπειρώθηκε ανθρώπους από ένα ευρύ κοινωνικοπολιτικό φάσμα (άκρα αριστερά, ανδικαλτήστε, αναρχικούς, φοιτητές, διανοούμενους, κ.ά.) όσο και σε αυτό της δομής και της στρατηγικής. Η πειθαρχία και ο οργάνωσης των πυρήνων του MLN ήταν πολύ μεγάλη, όπως και οι αποκευμένες ενέργειες.

Ο Αμπραχάμ Γκιγιέν, ήταν Ισανός πολιτικός πρόσδικος και βετεράνος της Ισανικού Εμφύλιου Πολέμου στον οποίο είχε πολεμήσει με το μέρος των αναρχικών. Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στη Νότια Αμερική είχε σχετιστεί με διάφορα ένωντα επαναστατικά κινήματα σε Αργεντινή, Βραζιλία και Περού στα οποία μετείχε είτε ως ενεργός μαχητής, είτε ως στρατηγικός σχέδιαστης δράσεων. Ήταν ασφόρδος πολέμους της Γκεβαρίκης θεωρίας της «επαναστατικής εστίας», πηγαίνοντας θεωρώντας αυταρχική, επιτησική και ουσιαστικά ανεφράμιση αφού πρέσβεις την επανατίθηκεν ενώ πανορμούστουν μοντέλου επαναστατικής δράσης σε χώρες με διαφορετικές πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες. Ο Γκιγιέν επίσης απέρριψε τη θέση του Τσε περί πρωτοκαθεδρίας της υπαίθρου στον επαναστατικό αγώνα. Επεξεργάστηκε

μια θεωρία του ανταρτοπολέμου στην οποία υποσήριε σύ να σέναν καθαρά αστικοποιημένο πλήθυμο όπως είναι ο καπιτανιστικός, οι σημαντικές πολιτικές μάκρες δεν μπορούσαν να δίνονται παρά στα αστικά κέντρα. Η διαφωνία του όμως δεν περιορίζοταν μόνο στη θέματα τακτικής, απλά επεκτείνοταν και σε ζητήματα ιδεολογίας και πολιτικής ουσίας. Ανίθεια με τους πλεινούς σπάστοι του κρατικού σοσιαλισμού, ο αναρχικός διανοούμενος πρότεινε με μονέλο σοσιαλιτικής αυτοδιαχείρισης πιο κοντά στα σαρακικά πρότυπα των επιχειρησιακών πυρήνων τους. Ανίθεια, οι επιχειρησιακοί πυρήνες ήταν ενταγμένοι σε ένα οριζόντιο οργανωτικό δίκτυο και χωρίζονταν σε «Ωμάδες» (4-5 μαχητές), «Δύο-ώμαδες» (40-50 μαχητές) και «Φάταγγες» (100-120 μαχητές), με μεγαλύτερη αντάρτικη δύναμη στρατηγικά τοποθετημένη στο Μοντεβίδεο. Τα επιχειρησιακά δίκτυα του MLN ήταν σχεδιασμένα σύμφωνα με την αρχή της «στεγανοποίησης» ήταν ώστε καμία ομάδα μαχητών δεν έπρεπε να κατέχει γνώσεις και πληροφορίες σχετικά με άλλες μάχιμες μονάδες της οργάνωσης, ακόμη και αν οι δύο ομάδες ανήκαν στην ίδια Φάταγγα. Η κάθε ομάδα διέθετε αυτοτελή μηχανισμό διοικητικής μέριμνας, ανεξάρτητα δίκινα στρατολόγησης, πληροφοριών και συμπαθηθύνων. Όπως έγραψε ένα έντυπο που κυκλοφόρησαν οι Τουπαμάρος το 1971, το στεγανοποίηση παίαν «για τον αντάρτη πόλεων ότι είναι μια μιστική βάση μέσα στη σούγκα για τον αγωνιστή της υπαίθρου». Το σκεπτικό πίστη από αυτή την μορφή οργάνωσης ήταν ότι εάν το Κράτος κατάφερε να εξαρθρώσει έναν πυρήνα ανταρτών, οι υπόλοιποι θα έμεναν ανέπαφοι.

Εκτός από το στρατιωτικό σκέλος, το MLN ανέπιυσε και νόμιμη πολιτική δραστηριότητα με σκοπό να δημιουργήσει ένα μαρικό κίνημα διάκτισης πουστρίζεται γύρω από την ένοπλη πάλη. Η ΥΤΑΑ και τα συνδικάτα των μικροκαπιταλιστηριών και των εργατών για τους Βορρά ήταν οι κυριότερες μαζικές οργανώσεις που συνάθρηκαν με τους αντάρτες και επέκριναν ότι μεταφέρρουν τις θέσεις και τις απόψεις τους στο εργατικό κίνημα. Οι «Επιτροπές Υποστήριξης Τουπαμάρος» (CAT)

Οργάνωση και Υποδομές

Το οργανωτικό μοντέλο των Τουπαμάρος συνδύασε ένα κάθετο εργαρικό σύστημα που χρησίμευε ως διοικητικό μηχανισμό για τα ανώτερα κηφάκια της οργάνωσης, με μια οριζόντια αποκεντρωμένη δομή που συνιστάνεται το οργανωτικό πλαίσιο των επιχειρησιακών πυρήνων των μαχητών. Η εργαρική δομή εξυπηρετούσε στη διαμόρφωση της γενικής πολιτικής γραμμής του κινήματος και επέρχεται στην Εκτελεστική Επιτροπή του MLN να συντονίζει τις επιθέσεις των αυτοδύναμων «Ωμάδων Πυρός» και να ασκεί πολιτικό έλεγχο επί των στρατιωτικών ενεργειών τους. Ανίθεια, οι επιχειρησιακοί πυρήνες ήταν ενταγμένοι σε ένα οριζόντιο οργανωτικό δίκτυο και χωρίζονταν σε «Ωμάδες» (4-5 μαχητές), «Δύο-ώμαδες» (40-50 μαχητές) και «Φάταγγες» (100-120 μαχητές), με μεγαλύτερη αντάρτικη δύναμη στρατηγικά τοποθετημένη στο Μοντεβίδεο. Τα επιχειρησιακά δίκτυα του MLN ήταν σχεδιασμένα σύμφωνα με την αρχή της «στεγανοποίησης» ήταν ώστε καμία ομάδα μαχητών δεν έπρεπε να κατέχει γνώσεις και πληροφορίες σχετικά με άλλες μάχιμες μονάδες της οργάνωσης, ακόμη και αν οι δύο ομάδες ανήκαν στην ίδια Φάταγγα. Η κάθε ομάδα διέθετε αυτοτελή μηχανισμό διοικητικής μέριμνας, ανεξάρτητα δίκινα στρατολόγησης, πληροφοριών και συμπαθηθύνων. Όπως έγραψε ένα έντυπο που κυκλοφόρησαν οι Τουπαμάρος το 1971, το στεγανοποίηση παίαν «για τον αντάρτη πόλεων ότι είναι μια μιστική βάση μέσα στη σούγκα για τον αγωνιστή της υπαίθρου». Το σκεπτικό πίστη από αυτή την μορφή οργάνωσης ήταν ότι εάν το Κράτος κατάφερε να εξαρθρώσει έναν πυρήνα ανταρτών, οι υπόλοιποι θα έμεναν ανέπαφοι.

ήταν ένας Σεχωριστός ποιητικός θε-
σμός για την διάδοση των θέσεων
των ανταρτών. Το 1970, οι δημοσκο-
πίστες είδισαν ότι το 20 με 25%
του πληθυσμού της Ουρουγουάνης
ήταν συμπαθούντες. Η πειθόθη-
όμως των ανταρτών ότι η Ενόπλη
δράση είναι στην πάτερ μορφή ταξι-
κής πάθης, στέρεψε από αυτούς την ιαζίκες
οργανώσεις την ποιητικό τους χαρα-
κτήρα και τη υποθέματος σε
απλά εργασίεα στρατοπόγυ-
σης εθελοντών για τον ένο-
πλο σύργονα.

Οι Τουαμάρος είχαν κα-
τασκευάσει εκπληκτικές
υποδομές κάτια από την
πόλη του Μονεβίδεο. Οι αν-
τάρτες είχαν κατασκευάσει
ένα οπόλτηρο δίκινο από
υπόγειες σήραγγες που τους
επέτρεψαν να κινούνται με
άνεση και χωρίς τον φόβο
του εντοπισμού σε όλη την
επικράτεια της προτεύον-
οσας. Μέσα σε αυτάν την υπό-
γεια ποιητεία υπήρχαν
αυτοκέντρια νοοκομεία,
κοιτώντας όπου οι μαχητές
μπορούναν να κινούνται, υπο-
γραφεία ακόμη και κρατητήρια τα
οποία ήταν οργανωμένα αποκλιτούς
«Φυλακή του Λαού». Δεν ήταν πλέον
οι σήραγγες που κατέληγαν μέσα
στην πέρμα κάποιας φυλακής ή
στα μετόπισθεν κάποιου φυλακού
του στρατού ή της αστυνομίας. Ήσ-
ποιώντας το δαιδαλόδειν αυτό σύ-
στημα περασμάτων οι Τουαμάρος
ήταν σε θέση να κινούνται στρατιαία
και να εξαρνίζονται.

Οι λέσεις μας χωρίζουν

Οι Τουαμάρος αφέρεσαν πολύ

χρόνο στην προετοιμασία της εκ-
στρατείας τους και από το 1962 έως
το 1968 ασκούθηκαν κυρίως με
προπαρασκευαστικές επιχειρήσεις
που είχαν να κάνουν με την χρηματο-
δότηση του ένοπλου σύργονα καθώς
και με την ενίσχυση της οργάνωσης
σε πολεμικό υπόβαθρο. Ήταν μια περίο-
δος που η οργάνωση χρηματοποιο-
ύσεις την επέλαση δυνατή βία. Τον

δυνητικών στόχων είχε και ποιητικό¹
παραβεγματισμό. Έτσι το 1969 οι αν-
τάρτες επιτέθηκαν και πήσανταν το
Καζίνο της Punta del Este, απ' όπου
αφέρεσαν το μυθικό για την εποχή
ποσό των \$250.000. Εδεις Σαν ότι τα
πιο προηγμένα μέρια ασφαλείας δεν
ήταν ικανά να σταματήσουν τους μα-
χητές της οργάνωσης ακόμη και αν
εξέχοντα μετά της ποιητικής και οι

πις πλείας που απέσπασε το MLN από
ηπιότερες και επιδρομές διοχετεύπικε
στα γκέτο για να βιοθίσει στη βελ-
τίωση των συνθηκών διαφύσωσης στις
παραγκουπότερες και δημιουργώντας
φίλιους πιθηκωμάτων.

Η Δράση μας ενώνει

Το 1969, έχοντας οικοπιηρώσει
τις προετοιμασίες τους,
οι Τουαμάρος εβαίνουν
σε εφαρμογή το σχέδιό
τους για βίαια ανατροπή
του Κράτους. Η στρατι-
γική τους περίπλανη
τρεις βασικές παραμέ-
τρους:

Η σύνενωση των πο-
λιτικών δυνάμεων όπου
του φάρμα της Αριστεράς
σε ένα ενιαίο λαϊκό επα-
ναστατικό μέρων υπό
την πνευσία του MLN. Οι
Τουαμάρος πάντα πεπει-
μένοι που μέσα σε όλα
τα κόμματα της Αριστε-
ράς - Κομμουνιστές, Σο-
σιαλιστές, Μαοΐτες,

Αναρχικοί - υπήρχαν αυθεντικά επα-
ναστατικά στοιχεία που θα ρίχνονταν
οιλόφυκα στον πόλεμο για την οδο-
κλητωρική ήπια του ταξιδιού εκθρού.
Η κιβέρνηση του Προέδρου Πα-
τούλο Αρέκο ανέβαινε την εξουσία το
1967. Ένα μήνα, το Κογκρέσο της Ου-
ρουγουάνης κήρυξε τη χώρα σε κατά-
σταση έκακτης ανάγκης με μία
σειρά από δικαιοποιούς νόμους
που περιόριζαν τις ποιητικές επει-
θερίες και καταργούσαν τα μιαά
κόμματα του Κοινοβουλίου που ανή-
καν στον ποιητικό χώρο της άκρας
Αριστεράς (με εξαίρεση τη Κ.Κ.). Η
συμμετοχή σε σοσιαλιστικές, μαοΐ-

Ιούλιο του 1963 μια ομάδα κομάντος του MLN καθοδηγούμενη από τον ίδιο τον Ραούλ Σεντζί, πραγματοποίησε επιθρόπιο στην Εθνική Σκο-
πευτική Λέσχη του Μονεβίδεο. Αυτή ήταν η πρώτη στρατιωτική επιχεί-
ρηση των ανταρτών με αποτέλεσμα την αφάρεση από τις αποθήκες της Λέσχης 150 τωφεκίων, 18 πιστολών και μεγάλινς ποσότητας πυρομαχι-
κών.

Οι αντάρτες αποθητιρώνταν τρά-
πεζες, επιχειρήσεις Αμερικανικών
συμφερόντων, ακόμη και εύπορους
ιδιώτες. Εκτός της οικονομικής εν-
συστησης της οργάνωσης η επιλογή

κές ή αναρχικές ομάδες αναγορεύπτε σε ποινικό αδίκημα και οι εφημερίδες των κομμάτων της αντιπολίτευσης έκπεισαν τη μια μετά την άλλη.

-Για να πειώνουν την ανατροπή του αρχικού για αιώνις αυστηρεμού δυνάμεων, οι αντάρτες έσπειραν μία μεγάλη εκστρατεία εναντίον των αντρών της αστυνομίας, των στρατού και των μυστικών υπηρεσών. Οι Τουσαμάρος διέθεταν ένα μεγάλο μηχανισμό συλλογής πληροφοριών αποτελουμένο από πράκτορες του MLN που είχαν διειδύσει σε όλες τις βαθμίδες των σωμάτων ασφαλείας και τους εφοδιάζαν με πληροφορίες για τις κινήσεις των δυνάμεων της αστυνομίας, για τα μόνιμα σημεία αστυνομικού ελέγχου, ακόμη και για την πραγματική ταυτότητα των πράκτορων της μυστικής υπηρεσίας. Οι αντάρτες χρησιμοποίησαν τις πληροφορίες για να στίνουν θανατηφόρες ενέδρες σε αστυνομικές περιόδους απλά και για να δολοφονούν επιλεκτικά στελέχη των δυνάμεων καταστούς. Το 1969 δολοφόνωνταν το μυστικό πράκτορα της αστυνομίας Κάρτιος Ζαμπράνο, την ώρα που καθόταν αμέριμνος σε ένα ηεωφορείο, ενώ τον Απρίλιο του 1970 εκτέ-

λεσαν τον Χέκιορ Τσαρκέρο, έναν επιθεωρητή της αστυνομίας που είχε κατηγορηθεί για τον βασανισμό πολιτικών κρατουμένων. Παράλληλα οι Τουσαμάρος χρησιμοποίουσαν και τη μέθοδο του ψυχολογικού πολέμου αφού, όπως έλεγε ο Γκιγιέν, η νίκη δε θα προέρχεται από τη φυσική εξόντωση του εχθρού αλλά από «την ποιτική και στρατιωτική αποθρύψη και παράδοση του». Εξέδωσαν επανειλημένα προκρύψεις με τις οποίες κατίσουσαν τους αστυνομικούς να παραπιθύνουν, εάν ήθελαν να αποφύγουν τις συνέπειες της στην παράθεσης με το MLN. Το 1970 οι αστυνομικοί κατέβηκαν σε απεργία με αίτημα την αύξηση του μισθού τους και το δικαίωμα να δουνείσουν με ποιτική για υπηρεσίαν «εύκολο στόχο» στους αντάρτες. Η κυβέρνηση χρειάστηκε να συλληφεί 66 από αυτούς με την κατηγορία της δρόστησης εκτέλεσης διαταγών για να τους αναγκάσει να επιστρέψουν στα καθηκόντα τους.

-Τη δημιουργία μιας εναλλακτικής ποιτικής εξουσίας και την εγκατάσταση μιας «παράλληλης αντιεξουσίας» στο Μοντεβίδεο. Η επίθεση των ανταρτών στην κρατική εξουσία ήταν ποινιδιάστικη. Περιπλήβανε ποιτικές απαγωγές, θε-

ματικές στρατιωτικές ενέργειες και την συστηματική απονομή της «εναντοστικής δικαιοσύνης». Το 1968 απήγαγαν τον διεύθυντη της τηλεφωνικής εισαρείας (UTE) της Ουρουγουάνης και προσωπικού φίλου του Προέδρου Άρεκο, Ουηίσες Παρέρα Ρεβερπελ. Η κυβέρνηση διέθεσε σε μιστή αστυνομική δύναμη του Μοντεβίδεο στην επιχείρηση εντοπισμού του ομήρου, αλλά οι έρευνες απέβησαν κάπτερες. Αδινατόντας να ανακαλύψουν κάποιο έννοιο του, οι αρχές αποφάσισαν να άρουν το ακαδημαϊκό άσουλο και να επιτρέψουν τη διείσδυση έρευνών από την αστυνομία μέσα στο πανεπιστήμιο που ήταν γνωστό πως αποτελούσε διεθνοποιικό και ποιτικό προπύργιο των ανταρτών. Η εισβολή των αστυνομικών προκάλεσε τη βίαιη αντίδραση των φοιτητών που προσπάθησαν να τους αποθέσουν. Στα επεισόδια που οπιμεώδων έγιναν ένας κομμουνιστής φοιτητής με το όνομα Λίμπερ Άρισε έπεισε νεκρός από τη πυρά της αστυνομίας. Οι Τουσαμάρος ανέδειξαν τον νεαρό Άρισε σε «μάρτυραν του αγώνα για την ελευθερία κι έδωσαν το όνομά του σε μία επίκεπτη ομάδα κομάντος του MLN, το «Κομάντο Λίμπερ Άρισε» του Μοντεβίδεο. Ο Ρεβερμπελ αφέθηκε επειθέρος 5

ημέρες μετά την αιχμαλωσία του, βράδυ μακός, σύριπτος και ταπενώμενός. Οι ανάρτες του χάρισαν την αριφή του ποιητικού στόχου της απαγωγής του είχε εκπληρωθεί.

Στην επιδρομή του «Κογκάντο Λίμερ Άριστο» στην τράπεζα Financeira το 1969, εκτός από τα κλοπάματα, οι ανάρτες άρπαξαν μία σειρά από μιατούκα πλογυστικά βίβλια που αποδείκνυαν την υπάρχηση ενός καρέπι παράνομης διάκινησης χρήματος στο οποίο συμμετείχαν κυβερνητικοί αδιματούχοι και τραπεζίτες που χρηματοοιστούσαν την τράπεζα για να ζεπτίζουν τα χρήματα που είχαν καταχαρτεί από τα ταμεία του Δημοσίου. Η δημοσιοποίηση των στοχείων από το MLN προκάλεσε σάσιο στην κοινή γνώμη και είχε σαν αποτέλεσμα την παραίτηση του Υπουργού Γεωργίας, Κάρολος Φρικ Ντέιβις.

Αγαπημένος στόχος των ανταρτών ήταν οι ποιητικοί που ανήκαν στον στενό κύκλο του Προέδρου Αρέκο. Ήθελαν έτσι να δείσουν ότι η κυβέρνηση ήταν ανήγυπτο να προστατεύει τα ποι αψηφόβλαβα στελέχη της και να παραίτησουν την κυβερνητική έξουσία στο υψηλό-

τερό επίπεδο, προκαθόντας έτσι τη γενικότερη παράληψη του κρατικού μπλαντισμού. Ακοπούθωντας αυτή την τακτική του Τουπαμάρδος απηγγίγαν για δεύτερη φορά τον Παρέρα Ρέβερμπετ το 1971 και τον καταδίκασαν σε ισθία κάθειρβη στις «Φυλακές του Λαούν». Είναι προφανές ότι η ανακοίνωση της πρόθεσης του MLN να κρατήσει επ' αριστον τον Ρέβερμπετ ακινητό που στοπογειες φιλοπέται, παρέπειπε τόσο στον μόνιμο χαρακτήρα της εξέγερσης, δύο και στην τελική της επικράτησην έναντι του αστικού Κράτους. Η κυβέρνηση αντικατέστησε με προεδρικό διορισμό τον Ρέβερμπετ από τον Χούνι Φαμπίνι στη θέση του διευθυντή της ΟΤΕ. Η κίνηση αυτή ισοδυναμούσε με έμμεσο παραδοχή ότι η απελευθέρωση του Ρέβερμπετ ήσαρτόν αν οποικείστικά από τους ανάρτες και όχι από τη κυβέρνηση της χώρας.

Ο Εφιάλτης Σύντονε

Η ιστορία έχει δείσει πως το κυριότερο όπιο της εκάστοτε εξουσίας ενάντια στους επαναστάτες

είναι ο προδότης και δυνατούς οι Τουπαμάρδος δεν αποτέλεσαν εξαιρεση. Το Κράτος, με τη συνδρομή της CIA και των μιστικών υπηρεσιών της Βραζιλίας, οργάνωσε και εξόπλισε επίλεκτες αντιρροκατικές μονάδες και χρηματοποίησε εκτενές τα βασανιστήρια και τις δωροδοκίες για να αποσπάσει πολύτιμες πιληροφορίες από συλληποφθέντες μαχητές του MLN. Η προδοσία του Εκτόρ Αμέδιο Πέρεζ ήταν η σημαντικότερη επιτυχία της νέας αντιρροκατικής τακτικής της κυβέρνησης.

Ο Πέρεζ ήταν στρατιωτικός διοικητής της Φάλαγγας 15 του Μονεβεδέου και επικειρότακτος σύνδεσμος των «Ομήρων Πύρος» της Φάλαγγας του με τις υπόδοπτες Φάλαγγες της οργάνωσης που δρύσαν στην πρωτεύουσα. Τον Μάρτιο του 1972 στο εθνικό συνέδριο του MLN καθαιρέθηκε από την πρεσίδια της μονάδας του αφού κρίθηκε ανεπαρκής. Λίγες ημέρες μετά, ο δυσαρεστημένος Πέρεζ αφού εξαφάνισε Προεδρική «άφεση αμαρτιών» αποκάλυψε στην αστυνομία την τοποθεσία τριάντα βάσεων της οργάνωσης, μίας «Φυλακής του Λαού», ενός νοοτοκομείου, αρκετών τυπογραφείων και αποθηκών με πυρομαχικά. Στη συνέχεια φυγαδεύτηκε από την Ουρουγουάη και εικάζεται ότι μπήκε στις μιστικές υπηρεσίες της χώρας.

Ένας μήλος δοσίφονος, ο Μάριο Πίριζ, ζεκίνεται με καινούρια ψωλή αφού πρώτα πρόδωσε τα σύνομα 100 συντρόφων του στην αστυνομία. Το πλήγμα για την οργάνωση ήταν βαρύ. Η στεγανοποίηση εξαφανίζει έναν βαθμό μιστικότητας για τους μακτίες του MLN, αλλά η υπάρχηση εσωτερικής επαρχίας που ήταν απορία για τον κεντρικό συντονισμό του αναρετοπολέμου σήμαινε πως μπήκαν υψηλόβαθμα στελέχη που εάν έπειταν στα κέρια των αρχών και πείθονταν να συνέργασαν μπορούσαν να καταστρέψουν την οργάνωση. Ο Τουπαμάρδος δεν μπόρεσε ποτέ να αναπτύξουν τις απόλετες που υπέσπιαν εξαιτίας των προδότων Πέρεζ και Πίριζ (100 θάνατοι και 600-700 συντήφεις μακτύν μέσα σε τρεις μήνες). Μέχρι το 1972 έίχαν αποδυναμωθεί σηριαλικά.

αντί εκμετάλλευσης συγμένης

Στις αρχές του Ιουνίου, 59χρονος εποικικός εργάτης στο εργοστάσιο της Venus στην Βέροια, τραυματίστηκε βαριά μετά από πώση στον χώρο εργασίας. Τα πενήντα εργατικά αιτιώματα δεν είναι πάρα πολλά να φανέρωση των ανθρωποφαγικών και ανθρωποκιδώνων διαθέσεων της "εργοδοσίας", στην προσπάθεια της για παραγωγή του μεγαλύτερου δυνατού κέρδους στον πληντέρο δυνατό χρόνο. Είτε σαν αποτέλεσμα της ζημιογόνου οικονομικά μέριμνας για την ασφάλεια ήδη, είτε σαν αποτέλεσμα της ενταυ-κοπήσης, η βράβερη ποικιλή του κέρδους είναι η αιτία δύλων των "απυχημάτων" και δοιοφονιών, ανθρόπων και ζώων. Χωρίς αιτά, δεν θα υπήρχε αυτός ο εξωπραγματικός πλούτος και οι πραγματικοί διαχειριστές του. Γιατί η συνθήκη ζωής για την οποία εκπαιδεύομαστε, βασίζεται αποκλειστικά και μόνο σε σχέσεις εκμετάλλευσης. Ο άνθρωπος σαν εργάτης παραδίδει χρόνο, σώμα και πνέυμα, μέσα σε πλαισία καταναγκασμού, για την εξυπέρτηση μιας παράπονης και εχθρικής προς τον ίδιο συνθήκης. Η απώλεια του αυτή θεωρείται επίσης κέρδος μπροστά στην προσποτική της ανεργίας, ωπό την (μόνιμη) απειλή της οποίας "επίλαστικοποιεί" την αξιοπρέπειά του και σκοτώνει της θαυμάσιες ικανότητές του, για το αντίθημα μιας επισφαλούς επιβίωσης. Αρκετά με αυτή την βαρβαρότητα!

Αγώνας για την οιλική ανατροπή αυτής της συνθήκης.
Αγώνας της ζωής
ενάντια στον θάνατο

συγμένης αντί υποταγής

Υποταγής σε κάποιον θεό, κάποιο έθνος, κάποιο νόμο - πιώσα από το αρχέτυπο κόνσεπτ της υποταγής στον ανώτερο άγνωστο, βρίσκονται οι ίδιοι οι εκμεταλλευτές με σάρκα και οστά που η εξουσία τους στρίφεται στην εξαπάτηση.

Η άρνηση της υποταγής στη μειαφυσική αποτελεί εγκληματική πράξη για το κρατικό δικαίου το οποίο, στην πλαίσια του εξόρθιωσημού της καταπίστησης, εκτιμάει το χρέος προς το έθνος στα 6.000 ευρώ. Το τελευταίο διάστημα έχουν επιβληθεί σε πολλούς οιλικούς αρντιές στράτευσης μέρια δέσμευσης των προσωπικών τραπεζικών ποιογραφισμάν, κατασχέσεων μισθωδοσιών ή επιστροφής φόρων καθώς και επαναληφθενόντες ποινές του ποσού αφού το έγκλημα της άρνησης στην υποταγή της ορέξεις των αφεντικών θεωρείται διαρκές. Οι οιλικοί αρντιές υψώνουν το ανάστημά τους σπάνιστα την συνθήκεια της υποταγής. Η διαρκής οικονομική ομηρία, οι συνεχόμενες συήληψεις και στρατούς είναι πολύτιμη για την εξουσιαστών για την συμμετοχή των οιλικών αρντιών σε έναν άλλο πόλεμο, που τον βιώνουμε όλοι και στον οποίο η επιπλού της ανυποτασίας στα σχέδια των εκμεταλλευτών για κυριαρχία των συμφερόντων τους, αποτελεί πράξη αγώνα για την αξιοπρέπεια και την ελευθερία που δεν μπορεί παρά να δηλώνει περήφανα ανυπότακτη.

Οιλική άρνηση στράτευσης στην βαρβαρότητα της εξουσίας

αόρατη πόλη

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης Ιούλιος 2018